

זוהר חלק ב' פרשת תרומה דף קכו:

לאה ורחל שני עולמות המתחברות יחד

”עֲרוֹת אִשָּׁה וּבִתָּה לֹא תִגְלֶה וּגּוֹי”, וְאִשָּׁה אֶל אַחֲתָהּ לֹא תִקַּח לְצֶרֶר וּגּוֹי” אמר רבי שמעון, מי וזאת, הוא סוד של שני עולמות שמתחברים יחד, והיינו עולם ועולם, מי הרי נתבאר שזו מדרגה העליונה למעלה^[ע"ה], ההתחלה ששייך בה לשון שאלה, ונקראת מי, ככתוב ”שָׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וְרֵאוּ מִי בָרָא אֱלֹהִים” (ישעיהו מ, כו).

רחל היא מדרגה תחתונה מלאה

זאת היא מדרגה התחתונה שלמטה, עולם התחתון^[ע"ה], ושתייהן הן שני עולמות, בחבור אחד, בקשר אחד ביחד.

על ידי החיבור שחיבר אותם יעקב יצאו שנים עשר שבטי י-ה

יעקב איש תם חברים יחד, חברים יחד למעלה, וחברים יחד למטה^[ע"ה], ומשם יצאו שנים עשר שבטים הקדושים כדמיון שלמעלה^[ע"ה].

לאנשים אחרים אסור לקחת שני אחיות

יעקב שהיה איש תם, הכניס אהבה בשני העולמות כמו שנתבאר, שאר אנשים שעושים ככה, הם מגלי עריות למעלה ולמטה, גורמים שנאה בשני העולמות, וגורמים פירוד, זהו שכתוב ”וְאִשָּׁה אֶל אַחֲתָהּ לֹא תִקַּח לְצֶרֶר” שנעשו בעלי שנאה זו לזו.

קנאת רחל בלאה היתה קנאת סופרים

ואם תשאל שכתוב ”וּתְקַנְא רְחֵל בְּאֲחֵתָהּ” (בראשית ל, א), כך הוא ודאי, שהרי עולם התחתון כל תשוקתו היא רק בשביל להיות כדמיון עולם העליון, ולירש מקומו.

שלא לגרום פירוד בין רחל ללאה

ובסוד הזה יש סוד העריות של אשה ובתה, והכל סוד אחד, מי וזאת נקראין אחיות, לפי שהם באחוה באהבה ובהתחברות הרצון, ונקראות אשה ובתה, מי שמגלה ערותן אין לו חלק לעולם הבא, ואין לו חלק בהאמונה.

זיו הזוהר
 עה. עולם הבינה, אמא עלאה, נקראת מ"י שבגימטריא תתאה. עז. כי לאה ורחל הן כנגד בינה ומלכות.
 נ' על שם נ' שערי בינה. עו. זו מדת המלכות אמא עח. י"ב שבטי יה, הם כנגד י"ב צירופי שם הוי"ה ברוך

חומר חטא הבוועל נידה

"וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדַת טְמֵאָתָהּ לֹא תִקְרַב וגו'", אמר רבי שמעון, למדנו, קכ"ה מיני טומאה ירדו לעולם, שנאחזים מצד הנחש התקיף, כ"ז מינים גדולים שבהם נאחזים בהנקבות, ונדבקים בהן בזמן שהן בנדת טומאתן, ווי למי שיתקרב עמה בזמן ההוא, כי מי שיתקרב אז עמה מראה פגם למעלה, שהרי בעבור חטא זה נתעורר נחש התקיף למעלה, ומטיל זוהם שלו במקום שלא נצרך, ואז דינים מתחילים להתעורר בעולם, וכולם נטמאים, זהו שכתוב **"כִּי אֶת מִקְדָּשׁ ה' טֵמְאָ"** (במדבר יט, כ), מקדש ה' נטמא בשביל חטאי האנשים.

לגלח השערות ולחתוך הציפורנים

ולמדנו, כאשר תרצה האשה להטהר, צריכה לגלח אותן השערות שגדלו אצלה בימים שהיתה טמאה, ולחתוך הציפורנים, וכל הזוהם ההוא שנמצא בהם.

המבער הציפורנים מרבה חסד

שלמדנו בסודות הטומאה, שזוהם הציפורנים מעורר זוהם אחר^[עט], ולפיכך צריכות גניזה, ומי שמעבירן לגמרי, כאלו הרבה חסד בעולם.

ולמדנו, שלא נצרך לאדם לתת שיור וזכר למינין הרעים, ויבער הציפורנים וזוהם ההוא שנרשם בהן.

הבוועל נידה גורם בחטאו ווי על העולם

שלמדנו, מי שדורך ברגליו אפילו במנעליו על הציפורנים, יכול להנזק, ומה בזה שיור שיריים מן הזוהם שלמעלה כך, האשה בזמן שנאחז בה זוהם ההוא של הנחש על אחת כמה וכמה, ווי למי שמקבל ממנה מן הזוהם ההוא, שכתוב **"וַתְּהִי נִדְתָּהּ עָלָיו"** (ויקרא טו, כד) וזה גורם בחטאו ווי על העולם, שיקבל מן אותו מקום שלמעלה מן הזוהם ההוא של הנחש התקיף, לפיכך **"וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדַת טְמֵאָתָהּ לֹא תִקְרַב"**.

זוהר חלק ג' פרשת תזריע דף מד:

הבוועל אשת איש צריך תשובה מיתה ועונש בגיהנם

"וְאֵל אִשֶּׁת עַמִּיתָךְ לֹא תתן שְׂכָבְתָךְ לְזָרַע" אמר רבי אחא, בוא וראה, מי שמתחבר עם אשת איש, כאלו משקר בהקדוש ברוך הוא ובמדת מלכותו, ועל כן הקדוש ברוך הוא אין

הוא. **עט.** בזוהם הציפורנים נמצאים אלף אלפים "מיקראבים" מכל מיני חלאים רעים, כידוע מספרי הרפואה, כי כדמיון זה למעלה שם סוד שורש הסטרא אחרא צד הטומאה, וחכמינו זכרונם לברכה ידעו הכל גם בלי כלים מגדלי הראיה, ככתוב סוד ה' אל יראיו, וכן על דרך זה יש לפרש, מה שאמר קודם לגלח השערות, דהיינו של הערוה, כי כן נהגו אז להשירן על ידי טיפול, כדאיאת בפסחים (מכ:), והיינו גם כן מחמת הזיעה והזוהמא, שיש סכנה בדבר כמו בזוהמא דציפורנים, אבל אין לפרש על שערות הראש, דמה נאמר בהצנועה קמחית שאמרה מימי לא ראו קורות ביתי קלעי ראשי, יומא (זו:), וגם בזוהר פנחס (רמח:) מובא לעיל סוף פרשת מצורע מזכיר שערות הראש בענין החפיפה.

מכפר לו בתשובה, אלא שהתשובה תולה עד שיסתלק מן העולם, זהו שכתוב "אם יִכַּפֵּר הָעוֹן הַזֶּה לָכֶם עַד תִּמָּתוּן" (ישעיהו כב, יד), ואימתי יכופר, בשעה שנכנס בתשובה לעולם ההוא, ויש לו לקבל עונש.

מטריח לה' לעשות צורת ממזר כל שכן

רבי אלעזר אמר, מי שמשקר במדת מלכותו, אינו מתקבל בתשובה עד שיהיה נידון בדין הגיהנם, כל שכן מי שמשקר במדת מלכותו ובהקדוש ברוך הוא, וכל שכן אם מטריח לו להקדוש ברוך הוא לעשות צורת ממזר באשה אחרת, ומכחיש טכסיס המלך.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף עה:

רושם פניו של אדם מעיד עליו

רבי אבא היה מהלך לקפוטקיא, והיה עמו רבי יוסי, כשהיו מהלכים, ראו איש אחד שהוא בא, והיה לו רושם אחד בפניו, אמר רבי אבא, נסור מדרך הזה, שהרי פניו של זה מעיד עליו שעבר על ערוה של תורה, ובעבור זה נרשם בפניו, אמר לו רבי יוסי, אם זה הרושם היה לו מנעוריו, איזה דבר ערוה נמצא בו, אמר לו, אני רואה בפניו שמעיד עליו שעבר על ערוה של תורה.

רפואת הנפש תשובה

קרא לו רבי אבא, ואמר לו, השיבני דבר, רושם זה אשר בפניך מה הוא, אמר להם, בבקשה מכם, אל תענישו יותר לאיש הזה, שהרי זה עונותיו גרמו לו, אמר רבי אבא איזה עון, אמר לו, יום אחד הייתי מהלך בדרך אני ואחותי, ובאנו ללון באכסניא אחת, ונשתכרתי ביין, וכל הלילה ההוא התחברתי עם אחותי, קמתי בבקר, והנה בעל האכסניא ואיש אחד נצים, נכנסתי ביניהם להפרידם, והכוני זה מצד אחד וזה מצד אחד, ורושם הזה הגיע עד מקום המוח, ונרפאתי על ידי רופא אחד שהיה בינינו.

רוחץ פניו בדמעותיו

אמר לו, מי הוא זה הרופא, אמר לו, רבי שמלאי הוא, אמר לו, איזה רפואה נתן לך, אמר לו רפואת הנפש, ומן היום ההוא אני חוזר בתשובה, ובכל יום אני רואה את פני במראה אחד, ובוכה אני לפני הקדוש ברוך הוא רבון העולמים, על החטא ההוא, ובאותן הדמעות אני רוחץ את פני.

צדיקים יכולים להעביר רושם עבירה

אמר רבי אבא, אם לא נמנעה ממך תשובה, אעביר מעל פניך רושם הזה, אבל אני קורא עליך "וְסָר עֹנֶיךָ וְחָטְאֲתָךְ תִּכָּפֵּר" (ישעיהו נ, ז), אמר לו, אמור ג' פעמים פסוק זה, אמר ג' פעמים ועבר הרושם.

שמה קא גרים

אמר רבי אבא, ודאי שרבונך רצה להעבירו ממך, כי ודאי בתשובה נמצאת, אמר לו, נודר אני מהיום והלאה לעסוק בתורה יומם ולילה, אמר לו מה שמך, אמר לו אלעזר, אמר לו א"ל עזר, ודאי שמך גורם שאלהיך יעזרך ויהיה בסעדך, שלחו רבי אבא וברכו.

אשרי מי שעמלו בתורה

לזמן אחר מצאו רבי אבא לאיש הזה, שהיה יושב ודורש, "וַיִּקֶם בִּי כַחֲשֵׁי בְּפָנַי יַעֲנֶה" (איוב טו, ח), במה הכתוב מדבר, אלא אשרי חלקו של אדם העמל בתורה, לדעת דרכי הקדוש ברוך הוא, שכל מי שעמלו בתורה, כאלו עמל בשם הקדוש ממש, מה שמו של הקדוש ברוך הוא עושה משפטים, אף כך התורה.

החוטא נרשם בפניו וכולם מקללין אותו

בוא וראה, כל מי שעובר על דברי תורה, התורה עולה, ויורדת ועושה באיש הזה רשימות בפניו, כדי שיסתכלו בו עליונים ותחתונים, וכולם שופכים קללות על ראשו.

ולמדנו, כל אותן עיני ה' ההולכים ומשוטטים בעולם, לדעת דרכי האנשים, כולם נושאים עיניהם ומסתכלים בפניו של זה האיש, ומכירים בו, וכולם פותחים עליו ווי ווי, ווי לו בעולם הזה, ווי לו בעולם הבא, העלו מסביב פלוני, שהרי עדותו בפניו, ורוח טומאה שורה עליו.

בניו עזי פנים

וכל אותן הימים שנמצא הרושם בפניו לעדות, אם מוליד אז בן, הוא ממשיך לו רוח מצד הטומאה, ואלו הם רשעי הדור עזי פנים, שריבונם מניחם בעולם הזה, לכלותם בעולם הבא.

צדיק הלומד תורה חוט של חסד משוך עליו

למדנו, זה צדיק זכאי שעמלו בתורה יומם ולילה, הקדוש ברוך הוא ממשיך עליו חוט של חסד, שנרשם לו בפניו, ומן הרושם הזה מפחדים עליונים ותחתונים, כמו כן מי שעובר על דברי תורה, נמשך עליו רוח טמא, ונרשם לו בפניו, וממנו מתרחקים עליונים ותחתונים, וכולם מכריזים עליו, העלו מסביב פלוני שעבר על דברי התורה, ועל מצות רבוננו, ווי לו ווי לנפשו.

אמר לו רבי אבא יפה דרשת, וברוך הרחמן שראיתי אותך, וזכיתי לראותך במדרגה זו, אשרי חלקך בעולם הזה ובעולם הבא.

רעיא מהימנא חלק א' פרשת בראשית דף כז:

ט"ו עריות

"אִישׁ אִישׁ אֶל כָּל שְׂאֵר בְּשָׂרוֹ לֹא תִקְרְבוּ לְגִלּוֹת עֵרְוָה אֲנִי ה'", ט"ו עריות הן כמספר יה, ועוד שש אחרות כמספר ו'^[פ].

ערות אמך לא תגלה שהשכינה בגלות

קודם שגלו ישראל בגלות והשכינה עמהם, צוה הקדוש ברוך הוא לישראל, "עֲרֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה", וגלות הזו היא גלוי ערוה של השכינה, זהו שכתוב: "וּבִפְשָׁעֵיכֶם שְׁלַחְהָ אִמְכֶם" (ישעיהו ג, א), ובשביל גלוי עריות גלו ישראל והשכינה בגלות, וזו היא ערות השכינה.

שלא תגרמו פירוד בין ה' (בינה) לה' (מלכות)

וערוה זו היא לילי"ת, אמם של ערב רב, והערב רב הם העריות שלה, ועריות של ישראל העליון, שעליו נאמר "עֲרֹת אֲבִיךָ וְגו' לֹא תִגְלֶה", והם גורמים פירוד בין ה' ה' שלא תתקרב ו' ביניהן, זהו שכתוב: "עֲרֹת אִשָּׁה וּבִתָּהּ לֹא תִגְלֶה", והן שכינה העליונה והתחתונה.

טעם הפירוד שלא ינקו הערב רב מז"א

כי כל זמן שהערב רב שהם נפילים גבורים עמלקים רפאים ענקים. (סימנם נגע רע) עומדים בין ה' ה', אין רשות להקדוש ברוך הוא להתקרב ביניהן, וסוד הדבר "וּנְהָר יִחַרְבּ וַיִּבֶשׁ" (ישעיהו יט, ה), יחרב בה' עליונה, ויבש בה' תחתונה, כדי שלא יתפרנסו ערב רב מן ו' שהוא עץ החיים, ובעבור זה אין התקרבות לו' בין ה' ה', בזמן שהערב רב ביניהן, ואין רשות לאות י' להתחבר בה' השניה, זהו שכתוב "עֲרֹת כִּלְתָךְ לֹא תִגְלֶה".

על המפרידים עליהם נאמרו הפסוקים של לא תגלה

והם מפרידים בין ו' לה' העליונה, זהו שכתוב: "עֲרֹת אִשָּׁת אֲבִיךָ לֹא תִגְלֶה", שהרי י' הוא אב, ה' אם, ו' בן, ה' בת, י' מתקשרת בה', ה' מתקשרת בו', ו' מתקשרת בה', וה' מתקשרת בכל, והכל קשר אחד הוא וענין אחד, אין להפריד זה מן זה לעולם, כביכול מי שגורם פירוד כאילו חרבי העולם, ונקרא עריות של הכל, ולפיכך מצוה לעומת ה' העליונה "עֲרֹת אִשָּׁת אֲבִיךָ לֹא תִגְלֶה" "עֲרֹת אַחֻתְךָ בֵּית אֲבִיךָ" זו ה' התחתונה, "אֵת בֵּית בְּנֵה וְאֵת בֵּית בִּתְּהָ" הן ה' ה', שהן תולדות של ה'^[פא], "עֲרֹת אַחֵי אֲבִיךָ" זו יוד, שהיא תולדת האות י', והוא אח לו'^[פב].

כשהערב רב ימחו מן העולם אז יהיה יחוד כבימי קדם

סוף סוף, בזמן שהערב רב מעורבים בישראל, אין התקרבות ויחוד באותיות השם הויה, ותיכף כשימחו מן העולם, נאמר באותיות של הקדוש ברוך הוא, "בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד" (זכריה יד, ט).

זיו הזוהר

פ. היינו אלו שהן איסור קדושה. פא. פירוש, אלו האותיות של המילואים. פב. כי המילואים של יו"ד,

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף עז:

אין עתה יחוד אחד

ואפשר תאמר שעתה אין הוא אחד, לא, אלא שעתה רשעי עולם גורמים שלא נמצא אחד, שהרי השכינה נתרחקת מן המלך, ואינה נמצאת בהזדווגות.

אימא עילאה נטלה מז"א הכתרים

האם העליונה נתרחקה מן המלך, ואינה מינקת אותו^[פג], לפי שהמלך בלי השכינה אינו נתעטר בעטרות האם, כמו בתחלה כאשר התחבר עם השכינה, שאז היא עטרו בכמה עטרות, בכמה הארות, בכתרים קדושים עליונים, שכתוב: **"צִאֲנָה וְרֵאֲיֵנָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמֶלֶךְ שְׁלֹמֹה בְּעֶטְרָה שְׁעֶטְרָה לוֹ אִמּוֹ"** (שיר השירים ג, יא), כאשר נזדווג עם השכינה, אז עטרתו האם העליונה כראוי, ועתה שאין המלך נמצא בהזדווגות השכינה, בכך האם העליונה נטלה ממנו העטרות, ומנעה ממנו מעיני הנחלים, ואין נמצאים בקשר אחד, כביכול לא נמצא אחד.

ביום ההוא ה' אחד

ובזמן שתשוב השכינה למקום היכלה, והמלך יזדווג עמה בזיווג אחד, אז יתחבר הכל יחד בלי פרוד, ועל זה כתוב: **"בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד"** (זכריה יד, ט), ביום ההוא, בזמן שתשוב השכינה להיכלה, אז יהיה נמצא הכל אחד בלי פרוד, ואז **"וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשֹׁפֵט אֶת הָרַע עִשׂוֹ"** (עובדיה א, כא).

המלכות תינקם נקמתה מעשיו ואחר תיכנס להתיחד עם המלך

שלמדנו, אמר רבי שמעון, לא תכנס השכינה בשמחה להיכלה, עד שתהיה נידון מלכותו של עשו, ותקח ממנה נקמות על שגרמה כל זה, אחר כך תזדווג עם המלך, ותהיה שמחה שלמה, זהו שכתוב: **"וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשֹׁפֵט אֶת הָרַע עִשׂוֹ"**, ואחר כך, **"וְהִיטָה לָהּ הַמְּלוּכָה"**, מה מלוכה, זו השכינה, זהו שכתוב **"וְהִיטָה לָהּ הַמְּלוּכָה"**, ולאחר שזדווגו יחד, מה כתוב, **"וְהִיטָה ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד"**, **"בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן"**.

זיו הזוהר

הן האותיות ו'ד שמשפרן עשר. **פג.** היינו התיחדות בין בינה לתפארת, בין עולם הבריאה לעולם היצירה, ועל ידי זה אין שפע העליונה נשפעת בדרך ישר כראוי, בהארת פנים, אלא בדרך נסתר.